

til Auditøren, om der ikke paa det og det Punkt kan staves yderligere Oplysninger. I Reglen vil Auditøren her til sige: Nej, jeg har ophøst Sagen tilstrækkeligt; der er ingen Grund til at trække Sagen ind og gøre Ulejlighed med at stasse nye Oplysninger. Sagen gaar da til Paadømmelse, og ved de militære Domstole kun i den ene Instans; der er ikke Tale om nogen Reasumptionskendelse, som Overretten meget hyppig afgiver. Det falder vist ikke en Krigsret ind, navnlig ikke den kombinerede Ret, at afgive en Kendelse og paalægge Auditøren at optage nyt Forhør. Nej, den dommer efter, hvad Auditøren har forelagt den, og den dommer en Mand fra Ribet, uagtet han ikke har haft noget Forsvar paa det Tidspunkt, hvor det galdt, hvor det brændte, hvor Vidnerne skulde afgive Forklaring og aflægge Ed paa deres Forklaringer, som ofte bero enten paa Fejltagelser eller paa en bitterlig falsk Fremstilling. Jeg vil naturligvis ikke sige, hvad jeg syntes den første ærede Taler var lidt for tilbøjelig til at mene, at Aktors og navnlig ikke at Defensørs Optræden i civile kriminelle Sager ikke betyder noget. Jo, naturligvis, er det en dygtig Mand, der giver tiltalte Lejlighed til at fremskille, hvad han anser for Sandhed, og maaste selv ad anden Vej stasse Oplysninger til Beje, og som derefter med Omhu stiller det frem paa en overbevisende Maade, saa at enhver kan se, at der er Mangler ved Forhøret, som skulle rettes, vil det meget ofte bevirke, at naar Sagen kommer for Overretten, vil Sandheden komme frem, hvad der ikke fra Begyndelsen af har været Tilfældet. Hvad endvidere den civile Proces angaar, have vi i Højesteret den Ordning, at Defensør ligesom frem kan begære, at nyt Forhør optages, naar han mener, at Sagen ikke er tilstrækkelig ophøst, at han altsaa er i Stand til i den sigtedes Interesse at stasse Oplysninger til Beje. Men noget lignende vil man jo ikke have indført ved Krigsretterne. Her staar nok, at Auditøren i enhver Sag skal være opmærksom paa, om Indlægene kunne give Anledning til nye Undersøgelser, men finder Auditøren det ikke, saa kommer der ingen ny Oplysninger, og saa gaar Sagen til Doms, selv om Defensør nok saa meget protesterer og nok saa meget forlanger ny Oplysninger.

Nu kan det nok være, at, som det 10de Kongevalgte Medlem (Carstensen) sagde, alle Auditører ere de allerherligste Mennesker, men jeg tror, at man har Ret, naar man mener, at de ikke ere Overmennesker. Der er en Ting, som alle Mennesker, ogsaa Auditører, ikke holde af, det er Kritik. Naar

en Auditør har slidt i længere Tid med en Sag, maaste en Mytterilag, der mulig omfatter en hel Mængde Mennesker, og han skal søge at hæbde den militære Disciplin og Orden over for disse Oprørere, og naar det saa endelig er lykkedes ham at stasse Bevis for, at nu kunne i alt Fald en Del af disse Folk dømmes, saa skal der bestilles Defensor. I Parantes bemærker jeg, at der ikke staar, hvor mange Defensører der skulle bestilles, om der, hvis der er en halv Snes tiltalte i en Sag eller endnu flere, som f. Eks. i Ingeniørilagen skal bestilles lige saa mange Defensører, der alle skulle skrive Indlæg og klemme paa Auditøren og vise, hvor let og overfladist han har behandlet Sagen. Det er da menneskeligt, om han siger: jeg har stasset alt til Stede, og det skal ikke lykkes disse Civilister, som komme ind i militære Forhold, de slet ikke have Forstand paa, at træner og forhale Sagen og maaste nøde os til at holde disse stakkels Mænd længere fast, end det ellers vilde blive Tilfældet. Saa bliver der ikke noget nyt Forhør, og de blive edfæstede, uden at Defensør har været til Stede og forelagt de Spørgsmaal, som bør forelægges dem, thi har man først edfæstet dem paa en Forklaring, hvad nytter det saa, at man bagefter udpørger dem for at saa en ny, thi saa kvalificere de sig jo til Menedsstraf, hvis de fravige deres tidligere Forklaring i Hovedpunkter. Naar man nu bestikker en saadan Defensor, og denne Overretsprokurator saa kommer og skal ræsonnere over disse militære Forhold, saa tror jeg virkelig ikke paa, at han kan gøre det bedre end Auditøren og de krigslyndige Medlemmer, som sidde i Krigsretten, og navnlig tror jeg ikke, at Auditøren eller Krigsrettens Dommere ville finde, at det, som saadan en civil Jurist falder paa at fremlægge, skal have noget at betyde. Naade Auditøren og Dommernes have akkurat det samme liggende for sig som Defensør, de have Forhørene i Udskrift, kunne læse dem og ræsonnere over dem, og de mene, at de kunne gøre det meget bedre end Defensør.

Det hele er altsaa blot en Form, noget, der skal se ud som et Forsvar, men ikke er noget virkeligt Forsvar, thi et virkeligt Forsvar lader sig ikke forme med den indvisitoriske Proces. Og eftersom vor Kriminalproces har udviklet sig mere og mere i Retning af Substition, er netop Defensionsmomentet trængt mere og mere tilbage og har til sidst ikke faaet overmaade meget at betyde. Det forholder sig nemlig, som den ærede første Taler meget rigtigt udviklede, saaledes, at vor Kriminalproces efter-